SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 2 . februar 1958

Baden-Powell fortæller om

FORSVARET AF MAFEKING

Efter at fjenden havde afskåret os både mod nord og mod syd, viste deres artilleri sig på signalhøjen 5 km fra byen, hvor vi havde en udkigspost. Patruljen kom tilbage i så god tid, at jeg kunne iagttage, hvordan kanonerne blev kørt i stilling og åbnede ild mod os.

Den første granat nåede langt fra frem til byen, og mens jeg stod og iagttog nedslagene på et gadehjørne kom en ung pige cyklende forbi. »Unge dame, De gør bedst i at skynde Dem hjem og komme i dækning. Boerne er begyndt at beskyde os med artilleri!« sagde jeg. »Åh, er det der granater? Må jeg ikke blive her og se på dem?« svarede hun. Men jeg sendte hende hjem. Hun ville snart få lejlighed til at lære granater tilstrækkeligt at kende, når boerne havde skudt sig ind på byen. Men hendes frygtløse sindelag var typisk for det mod, som alle kvinderne i Mafeking udviste.

Jeg ventede et natligt angreb hvert øjeblik, og for at afskrække fjenden anbragte vi lyskastere i alle forterne. Det vil sige, at vi lavede een lyskaster, bestående af en stor reflektor af kiksdåseblik, anbragt på enden af en stang, som vi støttede mod jorden og drejede den i den ønskede retning.

Tilfældigvis var der i Mafeking en mand, der var handelsrejsende i acetylénlamper, og han havde nogle stykker på lager, samt en lille beholder med acetylén. Han monterede en lampe i reflektoren, og en nat viste der sig en lyskaster i vort fort på Cannonhøjen med en flot lysstråle, der roligt fejede hen over landskabet. Senere på natten viste lyskasteren sig i et andet fort på et helt andet sted af frontlinien, og dette gentog sig forskellige nætter, hver gang i et andet fort, så at fjenden troede, vi var velforsynede med lyskastere, som kunne tændes i det øjeblik, de vovede et angreb. I virkeligheden havde vi på kort tid brugt vort forråd af acetylén og kunne derfor ikke bruge lyskasteren mere.

Med hensyn til at forurolige fjenden ved nattetid havde jeg selv fundet på noget. Jeg fik lavet en stor råber af blik, som jeg kunne tage med mig ud i en af vore forreste skyttegrave om natten og lave et bugtalernummer med fjenden, idet jeg havde fundet ud af, at min stemme let kunne høres over halvanden kilometer. Altså lod jeg, som om jeg kommanderede en angrebskolonne, idet jeg med kommandostemme gav ordre til at rykke meget forsigtigt frem og spurgte sergent Jackson, om alle hans mænd var klare, og så svarede »sergent Jackson«: »Sig til Thomas, at han skruer sin bajonet ordentlig fast!« o.s.v. o.s.v.

Dette nummer besvaredes altid omgående med en voldsom geværild fra boerne, der blev opskræmte, og de vækkede deres reserver, som lå og sov i lejren, netop som jeg havde beregnet.

Vi prøvede altid at gøre natten så urolig for fjenden og så rolig for vore egne som vel muligt, for vore folk trængte til al den hvile, de kunne få.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra landsskovmandsturneringen på Hylkedam og er fotograferet af redaktøren.

B.-P. fortæller om forsvaret af Mafeking 22
Order of the Arrow 23
Beanie og svinetyvene 24
Spejderførertræning 27
Den levende patrulje 28
Spejdernes Magasins patruljekonkurrence 31
Spejderfrimærker 32
Boghylden 33
Jamboreehistorier 33
Junglenyt 34
Vi laver fastelavnsmasker selv ... 34
Banden på eventyr 36
Spejder-Tidende 37

„Order of the Arrow"

DET ER IKKE ENHVER AMERIKANSK SPEJDER BESKÅRET AT KUNNE PRYDE SIN UNIFORM MED DEN BLODRØDE PIL — LÆS HVORFOR

Natten ruger over de store amerikanske skove, ildfluerne gnistrer i luften og oksefrøerne brøler nede ved søen, mens chikaderne synger, som var luften fyldt med sværme af græshopper; men det er ikke det eneste, man hører også trin af mange fødder og af og til hviskende stemmer, er det spøgeri, er det de for længst udryddede indianere af Kayuga-stammen, Oneida-stammen eller andre af Delaware-floddalens oprindelige indbyggere, der går igen? — Snart flammer bålene i skoven, og vi ser nu, at det ikke er indianere, men sunde amerikanske drenge iført spejderuniform, der tavse flokkes omkring bålene. Men hvorfor er de så tavse, disse amerikanske drenge, det plejer de dog ikke at være, når man møder dem rundt om på lejrpladserne, hvad skal her foregå i denne nat?

Nu høres den fjerne lyd af en ensom tromme — den kommer nærmere — nu høres også lyden af bjælder, indianske dansebjælder, stemningen ved bålet bliver fortættet, man lytter. — Nu er trommen og bjældeklangen ganske nær, og nu toner frem bag bålet, som genfærd fra fjerne tider, tre indianere i fuld krigsmaling. Trommen er standset, alt er tyst og stille, kun en svag knitren fra bålet bryder stilheden. Den midterste indianer må være høvding, for hans skindbdragt er rigt broderet med perler, om hans hals hænger en krans af ørneklør, og på hovedet har han en fjerprydelse med to lange haler af ørnefjer, men ligesom de to andre bærer han på skrå over brystet et hvidt bånd med en blodrød pil.

Nu taler høvdingen. Han beretter om, hvordan indianerne fra Lenni Lenape stammen boede lykkeligt i Delawaredalen, hvordan de drev jagt og fiskede, om hvordan alt så ud til at skulle fortsætte i en lykkelig fremtid. Da pludselig kom en sky på den ellers rene himmel, indianere fra fjerne nabostammer begyndte at krænke deres jagtrettigheder. Videre fortæller han om, hvordan den gamle høvding Chingachook bad de unge mænd i stammen om at melde sig som budbringere for at gå med bud til de andre landsbyer for at berette for dem, om, hvilken fare der truede dem; men ingen af stammens unge mænd ville sætte livet på spil for at underrette de andre. Da trådte høvdingens egen søn frem og sagde: »Fader, her står jeg, send mig, hvad der er fare for den ene landsby, er også fare for den anden.« Sønnen, Uncas, gik, og i hver landsby fandt han unge mænd af den rette støbning, mænd som var villige til at give sig selv i tjeneste for andre. — Fjenden blev jaget på flugt, og da freden var genoprettet, samlede gamle Chingachook alle disse unge mænd i et broderskab, hvortil kun de kunne få adgang, som forglemmende sig selv var villige til at give sig helt hen i uselvisk tjeneste for andre. — Og denne tradition har de amerikanske spejdere ført videre under navnet: Broderskabet af uselviske tjenere, hvilket oversat i Delaware-indianernes sprog hedder:

»Wimachtencienk — Wingolauchisk Witahemui«.

På denne aften optager de amerikanske spejdere medlemmer i broderskabet. Det er ikke enhver beskåret at kunne pryde sin uniform med den blodrøde pil, som er broderskabets tegn, ved særlige lejligheder. Hver spejdertrop har kun lov til at udvælge een mand om året, een mand om hvem det kan siges, at han er villig til at give sig selv hen i uselvisk tjeneste for andre, og ifølge reglerne skal udvælgelsen ske uden førernes medvirken, altså drengene i troppen skal selv ud af deres egen midte vælge den kammerat, som skal nyde den store ære.

Stadig iagttagende den dybeste tavshed forlader spejderne nu bålpladsen, og vi genfinder dem på paradepladsen, hvor der foregår noget sælsomt. Her tumler indianere sig i virkelige indianerdanse, de gamle tiders traditioner holdes højt i hævd. Man kan levende forestille sig, at den festlige og højtidelige optagelse i broderskabet har fundet sted på omtrent samme måde på gamle Chingachook's tid. — Nu er dansen gået i stå, og nu sker der noget nede blandt de forsamlede høvdinge — medicinmanden udsendes. Han ser frygtindgydende ud, iført sin hornede fjerprydelse og ansigtet malet i sorte og hvide farver. Nu stormer han ned langs lederne af spejdere og udpeger alle dem, der på forhånd er udvalgt til optagelse. Og disse drenge vender ikke tilbage til lejrpladsen, denne nat må de tilbringe under stjernerne alene i de store skove med påbud om at bevare fuldkommen tavshed i det kommende døgn, dette skal være deres manddomsprøve. — Ikke andet, vil du måske sige, men ingen har til dato gennemført den uden mindst een gang at have talt, og der skal ikke mange ord til for at falde til prøven. Næste morgen klokken seks bliver de vækket, og deres første arbejde består i at skære sig et bidsel — en pind de kan tage i munden for ikke at blive fristet til at tale — hvorefter de fåar deres første måltid bestående af vand og brød, og dette bliver deres kost resten af dagen, hvor de bliver ført til hårdt arbejde i tjeneste for andre.

Den værste prøvelse kommer hen under aften, hvor deres arbejde er slut og de må færdes på deres re-

(Læs videre side 39)

BEANIE OG S

Forsvundet spansk guld dybt i „De hemmelighedsfulde Bjerge" lokker Beanie Davis sammen med sin fætter Ben gennem springende kaktus frem til slette mænd og vilde svin. Fortællingen er fra Boys Life og fortsætter i næste nummer.

TEGNINGER: GÜNTHER HANSEN

Der er fyre, som kan drage fra et sted som Maine eller Mississippi og uden noget som helst vrøvl tilpasse sig ørkenlandet ved Arizona, hvor jeg bor. Så er der fyre, som min fætter Beanie Davis. Han hører ikke hjemme noget bestemt sted og kan derfor aldrig tilpasse sig et sted uden betydelig opstandelse.

Naturligvis vidste jeg intet om dette med hensyn til Beanie før den sommer, da han kom for at bo hos os i vort hus ved foden af »De hemmelighedsfulde Bjerge«, ca. 30 miles øst for Phoenix. Jeg tror faktisk ikke, at Beanies familie havde nogen anelse om, at deres søn havde et så naturligt talent for at skabe forvirring, før Beanie og Vesten mødte hinanden.

Min onkel Phil, Beanies fader, er officer i hæren, og han og tante May rejser så meget rundt, at Beanie aldrig rigtig kan kalde noget sted for sit hjem. Det var grunden til, at de syntes, at det ville være dejligt, om Beanie kunne bo hos os og gå i samme skole som mig i det mindste et år. Mine forældre syntes også godt om denne plan. De fik mig næsten gjort begejstret for ideen på det tidspunkt, da Beanie ankom, og I guder, hvilken ankomst!

Onkel Phils Chrysler rullede op ad kørevejen og hjulene havde knapt ophørt med at dreje rundt, da noget sprang ud fra bagsædet. I begyndelsen var jeg ikke helt sikker på, hvad det var, på grund af farverne, men så så jeg, at det var en dreng på min egen alder, blot højere og tykkere. Han var mest fregner og grin fra halsen opefter. og fra halsen og ned var han iført lyserød satinskjorte og gulbrune ridebenklæder. Hans højhælede støvler var, så utroligt det lyder, grønnne med omkring seks forskellige slags indlæg og sting. Da han gik hen imod os over kørevejen med en mærkelig rullende gang, var der noget, der klirrede. Det var sporer. Sporer for at køre i en Chrysler.

Han tog sin store sorte hat af foran moder og fader og sagde:

»Goddag, folkens.«

»Goddag, Beanie,« sagde fader.

»Goddag, Beanie,« sagde moder.

»Åh!« sagde jeg, men sagte, så ingen hørte mig, for i mine vildeste drømme om, hvordan Beanie var, havde jeg aldrig forestillet mig dette.

På dette tidspunkt var tante May og onkel Phil kommet ud af vognen, og der var omfavnelser mellem kvinderne og slåen på skulderen mellem mændene, som for en tid efterlod Beanie og mig alene. Han kom hen til mig og rakte hånden frem:

»Du må være fætter Ben. Giv pote, kammerat,« sagde han.

»Hi,« sagde jeg og gav mig en lille smule, dels på grund af, hvad han sagde, og dels fordi der et eller andet sted under overfladen af hånden var muskler, der gav hans håndtryk en følelse af jern.

»På gensyn, kammerat,« sagde han, idet han gav et vink med hånden, som jeg havde set Rod Bancroft gøre i film, før han eftersøgte kvægtyve, som foretog alle tyverier.

Nå, vi læssede kufferterne af vognen og startede mod huset, da Beanie sagde til fader:

»Virkelig pæn bunker, I har her.«

Jeg så, at min fader stivnede lidt. Fader er den arkitekt, som tegnede vort ørkenhjem. Billeder af det havde været i ca. en halv snes magasiner som »Bedre Western hjem«. Det er på ingen måde, hvad man forestiller sig ved en »Bunker«. Min fader besluttede at le af bemærkningen.

»Vi håber, du vil kunne lide det her, Beanie«, sagde han.

Efter at have siddet og talt lidt sammen, var det middagstid. Jeg førte Beanie til vores forkromede og flisebelagte badeværelse for at han kunne vaske sig. Dette forårsagede mig nogen vanskelighed til at begynde med, fordi Beanie var sikker på, at vi skulle bruge en blikspand ude i »Bunkeren« og hente vandet fra et hestetrug. Det tog lidt tid at retlede ham og få ham tilbage til spisestuen. Lige før vi nåede den, skubbede Beanie til mig med albuen. Han bankede på skjorten og jeg hørte knitren af papir. »Husk kammerat,« sagde han med det samme vink som før, »du og jeg skal snakke sammen, når vi er færdige med at spise.«

Under middagen, medens onkel Phil iagttog ham, opførte Beanie sig meget godt, men efter desserten begyndte han igen at optræde med sin mærkelige Wild-West måde. Han ville gerne ud for at se vor hestestald.

Vi havde imidlertid ikke haft en hest på stedet siden for to år siden, da et par cowboys kom for at lede efter noget kvæg, der var løbet bort fra en kvægtransport nede på hovedvejen.

Så jeg førte Beanie ned på gårdspladsen, hvor vi satte os i gyngen.

»Pænt indelukke, I har her,« fastslog han.

»Det er en plads,« sagde jeg, »og hvad var det så, du ønskede at snakke om,« jeg snublede over ordene.

»Snakke om,« sagde han. »Du taler ikke meget som en fra Vesten.

»Nå, men hvad var det?«

»Dette,« han knappede sin satinskjorte op. Han trak et stykke papir med æselører frem. Det var gult som et fotografi fra i fjor, og glattede det ud på sine knæ. Der var streger overalt på det og små symboler, spanske sadler, hakker og spader og et lille bitte tog. Jeg

VINETYVENE

rakte frem for bedre at kunne se det, men han trak det væk.

»Forsigtig, kammerat,« hvæsede han. »Dette er et ægte spansk skattekort,«

»Åh, nej«, jeg stønnede ved at tænke på, at en slægtning af mig var faldet for den gamle løgn.

Nå, det tog ikke lang tid at få hele historien, og det var jo næsten som jeg havde tænkt. Ved en lille benzintank på hovedvejen var Beanie og hans forældre standset. Medens Phil og May så sig nysgerrigt omkring, havde en gammel mand nærmet sig Beanie. Han havde langt skæg og en blid mund. »Det tog ikke lang tid,« sagde Beanie, før den gamle mand havde solgt ham et garanteret skattekort. Og hvad der var værre, jeg kunne af blikket i Beanies øjne se, at han ikke alene havde købt kortet, men også var blevet grebet af den næsten uhelbredelige sygdom, der kaldes guldfeber.

Jeg stønnede virkelig denne gang, men på samme tid indså jeg, at hvis man skulle udpege et sted, hvor man fik guldfeber, så var »De hemmelighedsfulde Bjerge« det bedste man kunne finde i verden. Vi havde flere »guldlegender« her, end vi havde kaktus, — og dem har vi mange af!

Der er f. eks. historien om den forsvundne hollandske mine, hvor en gammel fyr fandt de rigeste miner i Arizona, men aldrig fortalte nogen, hvor de var. Hemmeligheden om minernes beliggenhed døde sandsynligvis sammen med minegraveren, men nye »holdepunkter« dukkede op som en virus hvert andet år. Når dette skete, fyldtes bjergene af nye gravere, som ville prøve at blive hurtigt rige. Det er der aldrig nogen, der bliver, måske undtagen de folk, der solgte »holdepunkterne«.

Så var der de forsvundne spanske guldminefelter. Dette var en guldåre, der var drevet af de spanske erobrere. Til slut drev indianerne dem ud, og minen gik tabt. Denne guldåre er blevet »opdaget« af en halv snes fyre. Vanskeligheden er, at hver gang nogen finder den, bliver han så ophidset, at han løber ud af bjergene for at fortælle sine kammerater om den og ikke kan finde vejen tilbage til guldet. Det synes også, at han i ophidselse glemte at tage en prøve med tilbage for at bevise sit fund. Dette var kun to af de forsvundne minehistorier, for ikke at nævne den mængde indianske legender, som gav bjergene navn i første omgang.

Jeg forklarede Beanie alt dette, men tror I han lyttede til mig? Nej, ikke spor. Han havde en ny legende, der passede til hans kort, og jeg måtte indrømme, at det var en historie med en ny version.

Beanie mente, at der havde været et spansk muldyrstog, der bragte erts fra de gamle minefelter, da de blev angrebet af indianere. Alle blev dræbt, og indianerne lod ertsen ligge, hvor de havde slået alle ihjel. Der, mente Beanie at guldet stadig lå lige til at samle op med hænderne. Kortet ville føre os herhen.

Det åbenbare spørgsmål var, hvorfor den gamle mand, der solgte kortet til Beanie, ikke selv tog derhen? Beanies svar var typisk. Den gamle mand havde haft uheld med sig, var nedbrudt og kunne ikke købe sin proviant. Den Beanie havde et svar på alt. Måske skulle jeg have lagt mærke til, at historien var lidt for oplagt. I stedet for prøvede jeg at angribe problemet fra en anden side.

»Se,« sagde jeg, idet jeg bredte kortet ud, »den gamle fyr, som solgte dig dette, har højst sandsynligt aldrig været nærmere til disse bjerge end hovedevejen.«

Jeg kendte landet temmelig godt, idet jeg engang havde lidt af guldfeber sammen med en flok andre drenge fra vores spejdertrop. Vi havde gennemsøgt bjergene og lært om lokale landmærker af førerne og ranchejerne. Vi fandt ikke noget guld, men det ville være temmelig svært for nogen af os at gå vild her rundt om.

Jeg studerede Beanies kort, idet jeg havde i sinde at udpege fejl ved det. Jeg ville vise ham landmærkerne, der manglede, og således slutte diskussionen.

Så stoppede jeg op. Kortet var ganske givet godt lavet.

Det havde de spanske navne for nogle steder, som jeg endog ikke

anede havde navne. Under den spanske tekst var der en engelsk oversættelse, skrevet med en anden skrift.

»Nå, kammerat,« grinede Beanie. Nu er der een ting om guldfeber, det er som malaria. Når du eengang har fået den, bliver den ved med at komme tilbage, medmindre du bekæmper den. Lige nu var jeg forsvarsløs. Jeg så på kortet, og jeg så på Beanie. Jeg så på de snørklede bogstaver på de glimrende kort, og stoltheden, der lyste på Beanies runde ansigt.

Jeg tror, at det var i det øjeblik, feberen greb mig. Ligesom jeg havde haft det før, blev jeg ivrig efter at tro, hvad almindelig sund sans skulle have fortalt mig, at jeg ikke skulle tro.

»Godt, kammerat,« sagde jeg, »hvornår starter vi?«

Beanie lo højt. Jeg havde grund til at mindes den latter senere, men lige i det øjeblik troede jeg, at han kun følte sig godt tilpas.

Det tog os ikke lang tid at få turen tilrettelagt. Beanis forældre rejste sammen aften, og de havde ikke været væk ti timer, før vi havde fået samlet vores udrustning sammen.

Jeg fortalte moder om morgenen, at vi havde besluttet at overnatte i telt i bjergene, men jeg sagde ikke hvorfor, fordi Beanie havde besvoret mig at holde det hemmeligt. Det narrede imidlertid ikke moder. »Hvis I to finder flere »prøver«, advarede hun, skal I holde dem ude af jeres soveværelse og ude af huset.«

Så tog vi afsted, idet vi vandrede over ørkenen mod bjergene. Beanie var gnaven. Først og fremmest fik jeg ham til at skifte sine højhælede støvler og tage nogle fornuftige travesko på, og så nægtede jeg at smugle min kostbare riffel med. Dette passede slet ikke til Beanies mening om en god wild west jagt, særlig hvad angik riflen. Men jeg fortalte ham, at for det første havde jeg ikke lov til at gå alene ud med den, og for det andet ville vi være nødt til at søge ly noget af tiden, og skydning ville være en sikker vej til at miste sin riffel.

Beanie var sikker på, at vi ville blive angrebet af bjørne eller bjergløver eller noget lignende. Jeg forklarede, at bjergløver løb som harer, når de så et menneske, og bjørne var der ingen af. Jeg brød mig ikke om at nævne de små vildsvin, som vi kunne støde på. Det ville have kompliceret mit argument, og jeg kunne holde øje med svinene.

Meget hurtigt var Beanie optaget af andre ting fremfor at bekymre sig om bjørne. Han havde kaktusproblemer.

Jeg har kendt folk, som syntes at drage kaktus til sig som magneter, men aldrig nogen Beanie. Vi havde ikke gået 50 yards, før han strejfede sin første teddy-bjørn kaktus.

Kaktusen blev kaldt teddy-bjørn af nogen, der havde humoristisk sans. Det var rigtigt, at de på afstand lignede skindet på en af disse brune teddybjørnspelse, der hænger i forretningerne, set nær ved var det en anden sag. Der er ikke noget blødt og lækkert ved dem. Tornene, og der er millioner på hver busk, er lange og skarpe som nåle og forsynet med en slags fiskekrog, der gør det lettere at få dem til at gribe fat, end at komme løs. Fordi mængder af disse torne hænger så let fast, at de synes at springe på en, har de også et andet navn, »springende kaktus«.

Jeg havde fornemmelsen af, at jeg tilbragte hele dagen med at trække disse torne ud af Beanie, skønt det kun var lidt over middag, da vi endelig standsede for at hvile og spise frokost i skyggen af et stort træ.

Med stor nøjagtighed valgte Beanie netop det forkerte sted at sætte sig, så de varede ikke længe, før han krøb på alle fire, medens han spiste en sandwich og jeg trak tornene i hans bagdel ud. Dette var vor stilling, da jeg hørte lyden af en hest, der nærmede sig, og det varede ikke længe, før jeg så Johnny Ford, en af vore lokale politifolk, komme ridende henimod os.

Beanie faldt ikke ud af rollen, selv om han sad i den uheldige stilling. Han huskede, at folk i Vesten altid var høflige.

»Hallo, fremmede — spring ned — og — av — få en bid mad.«

Johnny Ford grinede et øjeblik, men besluttede så at gå ind på Beanies tone.

»Tak, min ven,« sagde han med en dræven, som selv Beanie kunne høre var falsk, fordi Johnny oprindelig var fra Wisconsin og til daglig taler med en skarp midtvest akcent.

»Det ser ud til, at I er ude for vanskeligheder,« sagde han med en blinken.

»Beanie er ved at samle ørkenflora,« grinede jeg og kom til at tænke på min opførsel. »Johnny, dette er min fætter Beanie Davis. Johnny Ford er politimand ved det hemmelige politi. «

»Det er i orden, fremmede,« sagde Beanie, idet han lænede sig på albuen, så han kunne nå at trykke Johnnys hånd. »Vi bryder os — åh — ikke meget om en — åh — mands navn — åh — eller stilling herude, men min fætter har røbet det, så kan jeg måske tillade mig at kalde dig Johnny.«

»Johnny er det, kammerat,« sagde Johnny.

Da kaktusoperationen var forbi, kravlede Beanie over til klippen, hvor han kunne være sikker på, at intet groede, og satte sig ned.

»Udrustning med revolver, ser jeg.« Beanie kiggede på politimodellen, som Johnny bar ved hoften. »Tyve i nærheden?«

»Noget i den retning.« Johnnys ansigt blev alvorligt, og han glemte at tale drævende. »Nogle har skudt svin i bjergene, og jeg er efter dem. De gør det ikke for spøg. De skyder dem, tager ørene af og efterlader resten.«

Dette var slemt. Jeg vidste, at svinene var de fredeligste og mest velsmagende dyr i bjergene, men jeg vidste også, at de hørte hjemme i bjergene og havde ret til at være der i højere grad end nogle værdiløse slyngler med et gevær.

Jeg kunne ved at se på Beanie forstå, at han følte omtrent som jeg. Jeg kunne også se, at han mente at have fundet et wild-west eventyr trods alt. Hvis jeg havde brugt min forstand, skulle jeg være taget hjem med det samme.

»Vær ikke ked af det, Johnny,« sagde Beanie, da Johnny steg til hest, »hvis vi finder de slyngler, vil vi jage dem væk.«

»Hvis I ser noget som helst til dem, så tag ingen chancer,« advarede Johnny.

»Een ting kan I gøre for mig. Hvis I ser dem, så tænd et stort signalbål i aften. Jeg vil se efter det, og jeg vil komme tilbage i morgen tidlig.«

(Afsluttes i næste nummer.)

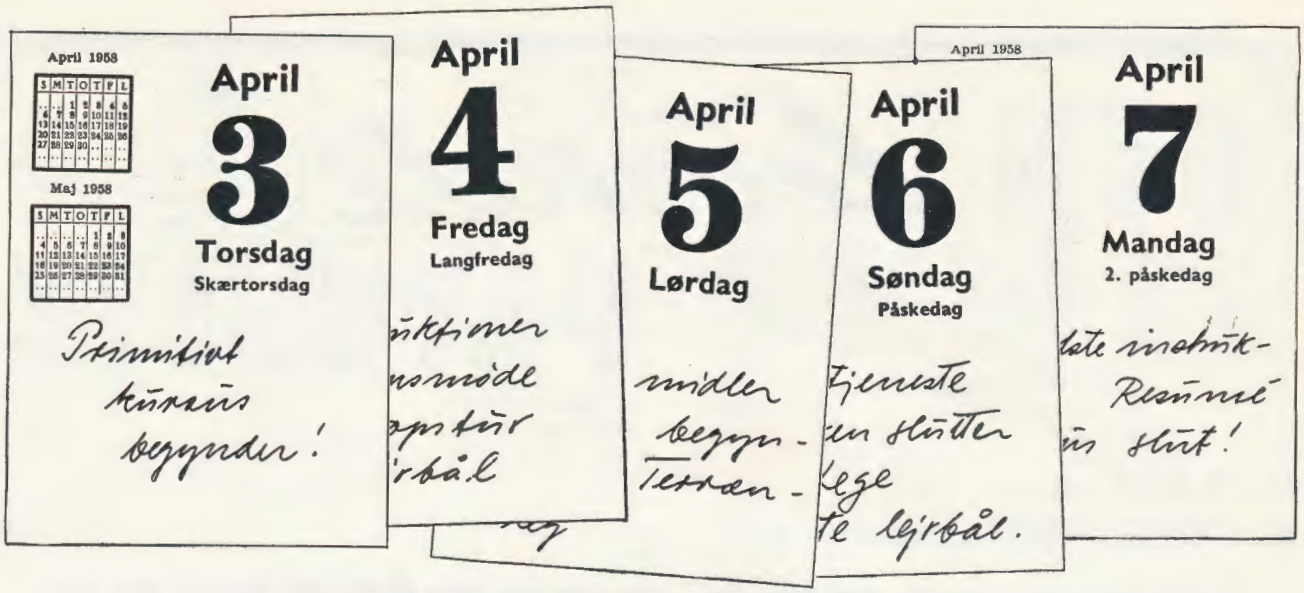

Påsken nærmer sig! Du der er skovmand og fyldt 17 år,
notèr allerede nu på kalenderen, at du i påsken er at finde på et af korpsets primitive spejderførerkursus. Du mødes der med andre skovmænd
og førere fra hele landet og vil opleve et væld af instruktioner
og selv være med i en levende patrulje,
der lever det helt primitive spejderliv. Du vil efter påsken vende hjem til troppen sprængfyldt med ideer! –
Vent med tilmeldingen, til du har læst næste nr. af Spejdernes Magasin!

Fra Gilwell Park, verdens fornemste førertræningscenter, er disse to billeder hentet hjem af Knud Palbom, Århus. De meget magelige stole på instruktionspladsen kan få én til at tro på en ren luksustilværelse. Så galt er det dog ikke. I baggrunden en af patruljens lejrpladser. På det andet billede ser vi en af »butikkerne«, beregnet for spejderne fra London, som benytter den meget store lejrplads uden om selve førertræningscentret, hvor kun kursister og Gilwellfolk må færdes.

FRITZ BAY tegner
og GAMLE SPÆTTE fortæller om

INDENDØRS CEREMONIER

Sidst sludrede vi om indretning af patruljelokalet, og ved den lejlighed lovede jeg at ville fortælle om indendørsceremonier næste gang, så det må vi hellere tage fat på.

I nogle patruljer, véd jeg, har man meget bedre ceremonier, end jeg kan fortælle jer om. Men der findes sikkert også patruljer, der aldrig har hørt om ceremonier. Men jeg tror godt, vi kan blive enige om, at i en levende patrulje har man en masse ceremonier; ja, det er vel netop ceremonierne, der er med til at gøre den levende.

Hvad er ceremonier for noget, vil måske nogle spørge? Ceremonier er noget, man bruger, når man ønsker at skabe en højtidelig stemning ved et eller andet partuljeforetagende; f. eks. ved indledning, afslutning, rådsild, optagelse m. m. Det er alle disse forskellige hemmelige ceremonier, der skal knytte patruljen sammen, få den til at føle sig rigtig sammensplejset, få alle i patruljen til at føle sig som medlem af noget særskilt. Ja, du er sikkert klar over, hvad jeg mener.

Men hvordan skaber man disse ceremonier, er nok det næste, du gerne vil vide, og nu kommer vi til det vanskeligste. Her må I først være klar over, at ceremonier skal være af en sådan beskaffenhed, at de skaber højtid og alvor, uden at virke kunstigt eller komisk. Altså: Pas på, at det ikke kommer til at virke latterligt. Hvis I ikke før har hatf ceremonier i patruljen, så begynd småt og byg videre, efterhånden som I føler behov. Find ud af, hvem i patruljen, der har mest fantasi, udnævn ham til ceremonimester.

Hvilke ceremonier har I brug for ved patruljemøderne? Først en indledningsceremoni. Den enkleste indledningsceremoni er patruljeråbet, efterfulgt af en sang — måske en bestemt sang hver gang, f. eks. en speciel patruljesang — patruljeråbet skal naturligvis være noget særligt, og det skal kunne råbes rigtigt, men om disse ting vil det føre for vidt at komme ind på denne gang, så det venter vi med til en anden gang.

PROGRAM FOR PATRULJEMØDET

Jeg har ofte fået lov at overvære mange gode patruljers møder, oplevet deres fængende og glimrende ceremonier, men om mange af disse har jeg måtte aflægge tavshedsløfte, så jeg kan altså ikke fortælle dig om de allerbedste, men jeg kan give nogle retningslinier, og jeg skulle kende jer meget dårligt, hvis I ikke forstod ud fra disse at skabe nogle langt bedre ceremonier. Lige så vigtigt, det er er have ceremonier, er det at have en fast form, et skelet, at bygge sine normale patruljemøder op over. Denne form ændrer sig sikkert fra patrulje til patrulje, den bedste form, jeg har set, ser sådan ud:

1. 19,00: Indledningsceremoni.
2. 19,05: Livlig leg.
3. 19,10: Spejderteknik.
4. 19,30: Sang eller leg.
5. 19,35: Aftenens konkurrencer.
6. 19.50: Patruljehobby.
7. 20,10: Rådsild.
8. 20,25: Afslutningsceremoni.
9. 20,30: SLUT.

Selvfølgelig kan man ikke på minuttet overholde tiderne. Praksis viser, at det altid tager længere tid end beregnet, men patruljen regner i virkeligheden med, at mødet er slut kl. 20,45, så der er 15 min. at løbe på. Fordelen ved denne programoversigt er, at patruljeføreren hurtigt kan se, hvordan opgaverne til aftenens møde skal fordeles, og at der er afveksling i programmet, ligesom vi kender det fra flokkens møder, så ingen når at kede sig.

Men lad os nu kikke lidt nærmere på dette patruljeprogram. Det første punkt var indledningsceremonien. Jeg kender en patrulje, som har en birkestamme stående inden for døren. I denne sætter man sin kniv, når man kommer, samtidig med at man siger sit personlige valgsprog. I gamle dage stillede man sine våben i våbenhuset, fordi der inde i kirken altid skulle her-

ske fred og fordragelighed. Af samme grund sætter vi knivene i stammen.

INDLEDNINGSCEREMONIER

Når alle har gjort dette — præcis kl. 19 — trædes an i en rundkreds, man strækker venstre hånd ind mod midten, knytter hånden om venstre sidemands tommelfinger, så råbes patruljeråbet med fynd og klem, hvorefter patruljesangen synges.

Jeg kender en anden patrulje, som på midten af bordet har en ca. 1" tyk skive af en træstamme. I midten er anbragt et lys, og udenom er der boret lige så mange huller, som der er medlemmer i patruljen. Ud for hvert hul har hver mand indbrændt sit totem. I patruljen bærer hver mand en lille miniaturetotemstok i en lædersnøre, fastgjort til venstre skulderstrop. Når han ankommer til patruljemødet, anbringer han sin totem i hullet ud for sit bomærke. Mangler en mand i patruljen uden afbud, har ceremonimesteren en skamstøtte, som anbringes i det manglende hul, og som så får lov at stå her til næste møde. Jeg har set en anden patrulje, som har en birkestamme liggende på bordet. I denne birkestamme er anbragt et stearinlys for hver mand i patruljen. Når mødet begynder, tænder hver mand sit lys, samtidig med at han siger sit valgsprog. Derefter råbes det specielle patruljeråb, hvorefter lysene slukkes. Det siger sig selv: Ingen vil udeblive eller komme for sent til et sådant møde, for så bliver hans lys jo ikke brændt så langt ned som de andres.

For nogle patruljer, der har deres eget lokale, kender jeg følgende indledningsceremonier: — For at komme ind i lokalet, skal man først på en bestemt måde banke på døren. Derefter skal svares rigtigt på et kodeord, der råbes indefra. Når man er kommet ind, tager man sin tomahawk, som hænger på en fornem knagerække indenfor døren, hugger tomahawken i en bestemt huggeblok, samtidig med at valgsproget fremsiges. En anden patrulje, som lever sit liv som et stenalderfolk, har under loftet hen over bordet en stor dyreknogle hængende. På den er på nogle kroge anbragt lige så mange stenøkser, som der er spejdere i patruljen. Når mødet begynder, hejses knoglen ned, hver mand fatter om sin økse, og patruljens valgsprog siges i kor. Herefter tager hver mand sin økse, og med hævet økse råbes nu patruljeråbet. På samme måde har jeg set patruljer uddele amuletter, under udfoldelse af mange ceremonier. Jeg har set en patrulje, hvor hver mands amulet var en birkegren, hvor vedkommende havde indbrændt sit totem. Disse »stave« blev efter en bestemt form lagt sådan, at de kom til at danne et pagodebål, som var patruljens bomærke. Ja, det var en hel masse om indledningsceremonier.

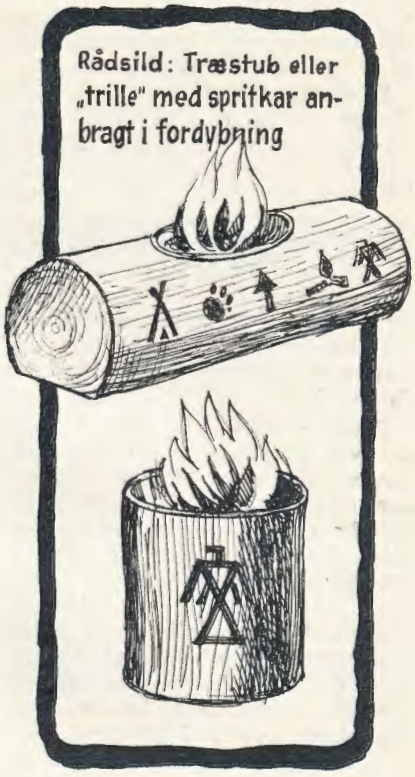

Bemærk patruljen sidder i en tee-pee.

Næste punkt var en leg — her gælder det om at få alle i bevægelse — men om lege ved patruljemøder må vi også berette en anden gang — ved lejlighed kunne jeg tænke mig, vi talte med redaktøren af »Spejdernes Magasin«, om vi kunne oprette en rubrik for lege ved patruljemøder, hvor vi så alle sendte ind, når vi havde fundet en god leg. Legens betydning er, at

vi skal give vore kræfter afløb, så det næste punkt i programmet kan få et så roligt forløb som muligt.

Efter legen er der spejderteknik. Nu gennemgås de forskellige klasseprøver m. m. Her gælder det dels om afveksling og dels, at det ikke bliver skolemetoder. Patruljen må derfor råde over en masse materiale, som kan bruges til undervisningen, så det hele bliver en praktisk gennemgang. Det meste af dette er noget, patruljens medlemmer kan lave selv meget billigt. Jeg skal senere komme med en masse forslag hertil.

Efter en rask sang eller leg går vi over til næste punkt, der hedder konkurrencer. Disse konkurrencer, som kan være alt muligt, tilrettelægges af patruljeassistenten, eller det går på skift blandt patruljens medlemmer at arrangere disse. Aftenens vinder opbevarer patruljestanderen til næste møde. Jeg kender en ptrulje, som har lavet konkurrencen som en løbende hermelinsfejde. Man har en hermelinhale i en rød silkesnor, som under en speciel ceremoni ved afslutningen fæstnes på venstre skulder af aftenens sejrherre, foruden at vedkommende får lov at tage sit bomærke på hædersskindet. Hvis bomærke står oftest på hædersskindet? gælder det så om, ja, man tør slet ikke blive væk fra en sådan patrulje, så mister man en chance.

Patruljehobby hedder næste punkt. I en patrulje, hvor der sker noget, har man altid en masse ting, der skal laves. Materialeforvalteren har noget materiel, der skal efterses, måske skal et grydebetræk fornyes, ceremonimesteren har nogle lysestager, der skal laves, eller man reparerer legetøj til julegoodturnen, gevinster til spejdertombolaen og mange andre ting. Dem tager han frem nu. Imedens sørger patruljens vittige hoved for underholdningen. Hvis han ikke kan historier udenad, læser han op, f. eks. af den gamle patruljedagbog, han spiller og synger lidt, måske overrasker han en gang imellem med en kop te eller hvad véd jeg.

RÅDSILDEN — PLANERNE LÆGGES

Det næste punkt er nemlig rådsilden. I en levende patrulje har man altid en masse planer, der skal diskuteres, f. eks. den løbende patruljekonkurrence, nye ceremonier, næste week-end, penge til patruljekassen, nyt materiel, og jeg véd ikke hvad? Se dette skal naturligvis diskuteres under rolige, højtidelige former, så det kan blive en saglig diskussion. Det elektriske lys slukkes, og rådsilden tændes. Har man en pejs, så er det naturligvis denne, der udgør rådsilden, men det er jo nok de færreste patruljer, der har en pejs i deres lokale, men det gør ikke noget. I får fat i et lille stykke af en træstamme med bark, heri udborer I et hul, så I kan anbringe et metalkar. I dette metalkar kommer I sprit, men inden I tænder spritten, kommer I lidt salt i, så spritflammen brænder med en flamme, der i farver ligner lejrbålets.

Rådsilden tænder ceremonimesteren, mens han fremsiger nogle bevingede ord, f. eks. ligesom flammerne, der peger opad, således skal alle i vor patrulje stræbe opad — eller man indleder med slag på patruljetamtamen, som I selv har lavet — eller at patruljeføreren slår i bordet med sin tomahawk eller stenøkse, der er mange muligheder. En patrulje, jeg en gang besøgte, havde lavet særlige ceremonikapper, en anden havde indianerdragter; i deres hovedpryd havde de lov til at sætte en fjer for hvert duelighedstegn, de tog; der blev taget mange duelighedstegn i den patrulje, kan jeg betro jer. Efter denne indledning af rådsilden kan patruljens kronikør læse op af patruljens krønike siden sidst. Man drøfter alle patruljens anliggender m. m. Men en vigtig ting er, at alt, hvad man vil tale om, må være godt forberedt, og der må være særlige regler for at få ordet, så man ikke snakker i munden på hinanden, og alle kan få lejlighed til at fremkomme med deres mening.

Som finale på aftenen kommer afslutningsceremonien. Den må være højtidelig og stemningsfuld. Her kan I godt nøjes med en lødig sang, f. eks.: Nu flyver mørkets fugle ud, eller: Ja, vi er danske spejdere, og under sidste vers dannes førerkæden. Man kan oplæse spejderloven. Man kan råbe patruljeråbet. Og I kender jo alle sammen dette, hvor patruljeføreren siger: Vær beredt — resten gør honnør og træder et skridt tilbage, mens de siger: Vi er beredt. Man kan fremsige patruljens valgsprog i fællesskab. Måske kan indledningsceremonien nu foregå i omvendt orden, hænge amuletter, økser o. s. v. tilbage.

Jeg kender forresten en Spættepatrulje, hvis valgsprog er: Eventyr — Kammeratskab — Friluftsliv. I afslutningsceremonien indgår et stykke birkestamme; i denne er fastgjort en totemstok, som minder om eventyr — og en i træ udskåret spætte er ligeledes fastgjort, som skal minde patruljen om friluftsliv; i midten er et stearinlys, som tændes ved afslutningsceremonien, idet det skal brænde for det gode kammeratskab i patruljen, og alle må nu gøre sit bedste for, at det ikke kommer til at brænde forgæves, men at det i stedet brænder et kammeratskab på tværs af alle i patruljen. Hele dette er anbragt på et dyreskind, hvorpå er prentet patruljens bomærke. Udenom har alle, både tidligere og nuværende patruljemedlemmer, prentet deres bomærke, en speciel totem, som ved hjælp af nogle enkelte streger kan tegnes og indbrændes overalt. Selvfølgelig har hver mand i patruljen sin specielle totem. Når jeg en anden gang skal fortælle jer lidt om alt det andet patruljesærpræg, der knytter sig til patruljens cere-

monier, skal jeg komme lidt nærmere ind på at fortælle dig om dit eget totem, dit valgsprog, motto m. m. For jeg har heller ikke fået tid til at fortælle dig om patruljekisten med alt dens fantasifulde indhold i form af specielle lysestager, hjortetakker og hjortefødder, dekorerede knogler m. m., og patruljeskrinet, som I har pakket med alt vedr. udendørscememonierne, som jeg også vil berette om en gang.

PATRULJELOKALER

Men for at vende tilbage til indendørsceremonierne skal jeg til slut fortælle dig om patruljelokaler, jeg dels har besøgt og dels har hørt om.

Disse patruljer har i et hjørne eller en ende af lokalet indrettet et særligt ceremonilokale. Den ene patrulje, jeg vil berette om, har et aflangt patruljelokale. I den ene ende har de bygget en væg op af brædder og så igen opdelt dette i 3 dele med et smalt skab i hver side og et bredt rum med forhæng for i midten. I det ene skab har de indrettet patruljeskab. Det andet skab, som kun adskilles fra midterrummet med et forhæng, er ceremimomesterens skab. Herinde kan ceremonimesteren stå, opbevare sine ting, trække forhænget for ceremonirummet fra. Forinden kan han forberede eventuelle ceremonier. I det midterste ceremonirum, som du ser afbildet på tegningen, har man i midten en totemstok. På hver side af denne er en tændt rådsild (med sprit og salt), og foran er en lysestage (birkestamme med 10 lys). Man tænder et lys for hver paragraf i spejderloven, som fremsiges samtidig. I selve totempælen er der i uglens øjne indlagt lys; på den runde skive vil I se hver mands særlige totem. Foran det hele vil I bemærke huggeblokken, hvor hver mands tomahawk er placeret. Birkestammen med de 10 lys bruges normalt kun ved optagelser i patruljen, eller når en af medlemmerne er blevet ridder eller væbner. I selve ceremonirummet findes også patruljetam-tamen, patruljens amuletter m. m.

Jeg kan måske lige nå at fortælle dig om en anden patrulje, som i patruljehjørnet har bygget en teepee — et indianertelt — og herinde holder man så rådsild og andre former for ceremonier.

Ja, det var en ordentlig masse. Nu er jeg også sikker på, at du er klar over, hvad ceremonier er for noget, og at du er enig med mig, at det er noget, der hører hjemme i enhver levende patrulje, men husk: Begynd småt, lad det vokse frem efterhånden. Enhver ceremoni må have et formål og være nøje gennemtænkt, og må frem for alt ikke virke latterligt, men skal skabe højtid og alvor i patruljen, så livet i jeres patrulje ikke bare bliver den rene leg.

Ugh. Jeg har talt.

Silva.

Vær med i

»SPEJDERNES MAGASIN«'s

PATRULJEKONKURRENCE

Indsend til »Spejdernes Magasin«'s redaktion senest d. 15. marts besvarelsen på februar-nummerets opgave:

1. Indsend et **program** for et patruljemøde.
2. Fortæl om jeres **indledningsceremoni.**
3. Fortæl om jeres **bedste leg.**
4. Tegning eller fotografi af jeres **patruljestander.**
5. Fortæl om jeres **afslutningsceremoni.**

Præmierne er: 1 Silva-kompas (type 7) — 2 spejderøkser — 3 lejrlygter.

Alle patruljer, der deltager i »Spejdernes Magasin«'s patruljekonkurrence, vil ved afslutningen modtage et diplom til patruljevæggen.

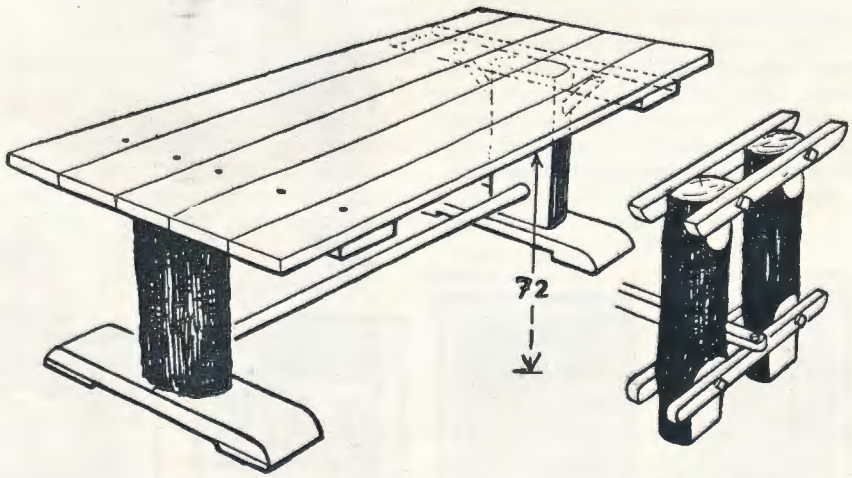

ALTMULIGMANDEN viser her et udmærket bord til jeres lokale. Bemærk at benene også kan laves som vist til højre.

Spejder-frimærker

fra hele verden

Sidste år bragte en del nye spejderfrimærker i anledning af 100-året for Baden-Powells fødsel. Men der har i tidens løb været mange frimærker, som har kunnet kaldes spejderfrimærker. Det første blev udgivet af Baden-Powell. Det skete under belejringen af Mafeking i Sydafrika i 1899—1900. Du véd sikkert, at Baden-Powell forsvarede byen med en lille styrke, og for at holde kontakt med de forskellige frontenheder etablerede han en postforbindelse. Det skete ved at lade en del drenge fungere som postbude, og brevene blev forsynet med frimærker. Der fremstilledes to frimærker med et samlet oplag på ca. 10.000. På det ene frimærke var der et billede af Baden-Powell, og på det andet så man en cyklende dreng som postbud.

I 1918 fremkom der to frimærker med teksten »Tjekkisk Spejderpost«. Det var de tjekkiske frihedskæmpere, der stod for udgivelsen af dem, og det var de tjekkiske spejdere, som foretog brevombæringen.

I Siam havde kongen, Rama den VI, hørt om spejderbevægelsen. Han blev begejstret for dens idé og lod oprette et spejderfond, og i den anledning lod han en del frimærker overtrykke med et tigerhoved og indskriften »Spejderfonden«.

Ungarn har to gange udgivet spejderfrimærker. Første gang skete det i 1925, da landet udsendte en serie frimærker med sportsmotiver. Heraf var det ene med et spejdermotiv. Anden gang var i anledning af verdensjamboreen i Ungarn i 1928. Serien var med den springende hjort og dobbeltkorset, som var Gödöllö jamboreens bomærke.

Også Rumænien har to gange udsendt spejderfrimærker. I 1931 udkom der en serie på 5 værdier i anledning af en spejderudstilling, og i 1936 udkom der en serie i anledning af en stor lejr.

I 1932 udsendte det lille land Lichtenstein et spejderfrimærke, og da Holland i 1937 var værter ved verdensjamboreen i Vogelenzang, udgav Holland 3 mærker. Derefter følger et mærke fra Polen, det skete i anledning af opbygningen af et grænseområde, som Polen fik fra Tjekkoslovakiet.

Litauen havde samme år en stor lejr, hvor man mindedes 20 års dagen for spejderbevægelsens opståen i Litauen, og her overtryktes nogle sportsmærker. Dette år fremviste endnu et spejderfrimærke, idet Tyrkiet også udgav et.

Mange andre lande følger efter. Således Bulgarien i 1942, og da Frankrig i 1947 står som vært ved den 6. verdensjamboree, udgiver landet et mærke med spejderliljen. I 1948 følger Australien efter med et mærke i anledning af den store lejr i Wonga Park, og også i 1952 udgiver landet et spejderfrimærke. Denne gang visende en spejder med vandringsstav.

Philippinerne mindedes i 1948 25-års dagen for starten af spejderbevægelsen på Philippinerne, og året efter havde Japan samme jubilæum, som også blev fejret med udgivelsen af et frimærke. I 1949 møder Holland igen med spejderfrimærker. Denne gang to. Samme år udgiver Nicaragua også et mærke med en spejder foran landets flag.

USA har i 1950 en stor lejr i Valley Force, og i den anledning udsendes et mærke. Persien har udsendt et mærke med et billede af Shah Rica Pahlavi i spejderuniform. I 1951 har Østrig verdensjamboreen, og der udgives naturligvis et jamboreemærke. Jamaica

BOGHYLDEN

Gunnar Sneum: Billedmageren.
Kr. 14,75 heft. — kr. 18,75 indb.
Chr. Erichsens Forlag.

Man må igen overgive sig. Du kender måske Gunnar Sneums bog »Billedleg«, ellers bør du kende forfatteren fra midtersiderne af Spejder-Jul. Alene det er en anbefaling.

Med et væld af illustrationer og gode forklaringer føres du ind i billedmagerens verden, lærer bl. a. håndfotografering, lærer om mosaik (æggeskaller og optændingsbrænde er bl. a. brugt som materialer), overføringsbilleder, skabelse af videnskabelige billedbøger, skrabe- og skærebilleder, perspektivmodeller og endelig om levende lysbilleder og egen biograf.

Denne hobby-bog er afgjort noget af det allerbedste i årets børnelitteratur.

Dines Skafte Jespersen: Troldepus ved vintertid.
Kr. 6,50. indb.
Chr. Erichsens Forlag.

Tidligere er bogen »Troldepus« udkommet. I denne, som også er for 7—10 årige, hører vi videre om de mange spilopper, Troldepus kan foretage sig med sine omgivelser, når han gør sig usynlig. Bogen er sat med let-læselige typer, der gør den velgenet for nævnte aldersklasse.

Cai Schaffelitzky de Muckadell: Letmatros Carlo.
Kr. 9,75 indb.
Jespersen og Pios Forlag.

Bogen er for større drenge og fortæller om en 14-årig dreng, Carlo, der under darmatiske omstændigheder kommer ud at sejle. Kort efter oprinder 9. april 1940, og Carlo kommer til at sejle i allieret tjeneste. Han bliver taget til fange af tyskerne, men slipper fri.

Bogen er fuld af spænding.

Jørgen Mågård: Børnenes Gåder.
Kr. 4,75 indb. Søren Lunds Forlag.

Mange timers munter underholdning er at hente i denne bog, der indeholder 202 gåder for børn. Men det er nok morsomst selv at være den, der blandt kammeraterne får bogen først.

Robert Fisker: Eventyr på Hærvejen.
Kr. 9,75 indb. Søren Lunds Forlag.

Det er en ny udgave af Sønderud og Hjem. Handlingen foregår på Napoleons tid, og det er en ung mands oplevelser som studedriver på Hærvejen, vi hører om. Foruden en spændende handling giver bogen os en ægte skildring af den tid og dens mennesker.

Emil Herje: Orkan.
Kr. 7.75 kart. Det Danske Forlag.

En norsk dreng, Pål, er født og opvokset på det norske fastland, men kommer som stor dreng til at bo på en skærgårdsø. Her får han lært en ny type mennesker at kende samt havet. Han må gennem mange dramatiske og farefulde oplevelser sammen med Astrid, der er den friske og søde lodsdatter, som er hans læremester. Bogen er præmieret af det norske undervisningsministerium.

FIK DU LÆST ARTIKLEN OM VACCINATION IMOD STIVKRAMPE?

Den stod i sidste nummer af Spejdernes Magasin, side 12.

---

følger året efter med to mærker, og New Zealand havde i 1953 to velgørenhedsmærker.

Lichtenstein møder i 1953 op med ikke mindre end fire mærker med Baden-Powells portræt. I 1954 kommer både Brasilien og Cuba med et spejdermærke, og da verdensjamboreen i Canada finder sted i 1955, udgiver også dette land et frimærke.

Vi er nu fremme til 1957, hvor en række lande udgav mindemærker for spejderbevægelsens start. Det skete i: England, Belgien, Frankrig, Formosa, Lichtenstein, Luxembourg, Australien, Finland og Antillerne.

Som du ser, er det ikke få spejderfrimærker, der med tiden er udgivet. Det er endog meget muligt, at der er flere mærker, end de her omtalte. Hvis du véd noget herom, hører vi gerne fra dig. Under alle omstændigheder ønsker vi dig held og lykke med jagten på spejderfrimærker. **Mr. Stamp.**

Jamboreehistorier

Hørt i 4. Gödöllö (Odense-troppen): »Can you near you, can you.«

En dag blev patruljefører Henrik Houg fra 3. Odense spurgt af nogle englændere, hvad det var for en flot rød-hvid snor (riddersnoren), som han bar på skulderen. Henrik svarede på sit flydende og velklingende engelske sprog: »Knight«. (Ridder). Det kan nok være, at det vakte beundring. Der blev rettet op, og der blev pludselig samlet hæle, og kære Houg blev tiltalt med »Sir«. Man troede, at han var adlet.

*

Onde tunger påstod i jamboreen, at vore læger havde indført en form for rationalisering, idet alle sygdomstilfælde på lige datoer blev behandlet med Magnyl-tabletter, medens de, der faldt på ulige datoer, blev behandlet med amerikansk olie.

*

I en af de danske lejre følte en spejder sig syg, og tropsføreren lod ham tage sin temperatur, inden lægen blev tilkaldt. Stor var tropsførerens forbavselse, da han skulle aflæse termometret, og det viste over 100 streger. Han følte allerede, at der måtte være tale om et meget alvorligt tilfælde, da han kom i tanke om, at temperaturen var målt i fahrenheit. Nu var gode råd imidlertid dyre, for han huskede ikke omsætningen til celsius. Resolut kaldte han derfor på en garanteret rask spejder — og beordrede ham til at tage sin temperatur.

Wontolla, BF Peer Millner, Pionerflokken.
Kaa, BF Egil Kragh, Geels flok.

Lav en fastelavnsmaske selv!

I februar måned er det fastelavn, og så skal vi alle ud at slå katten af tønden, og skal det være rigtigt sjovt, så skal vi gemme os bag en maske.

Jeg kender flere flokke, hvor man til fastelavn møder udklædt efter alle kunstens regler, men med krav stillet, at man selv skal have lavet udklædningen, maske, dragt o. s. v. Det er også det morsomste. Der er ikke meget sport i at gå hen og købe en maske og få moder til at sy dragten. Hvis du selv bevæbner dig med avispapir, karduspapir og sækkelærred eller gammelt tøj, så vil du selv være i stand til at skabe de mest pragtfulde pirater, riddere eller indianere eller noget helt andet.

Her giver vi dig nogle eksempler på, hvordan du kan lave en maske selv. Som du vil se, skal papiret til den første maske være 25 × 25 cm. Du får lettest afsat mærkerne til næse og øjne ved at tage papiret op foran ansigtet, hvorefter du føler dig frem og afsætter mærkerne.

Øjnene klippes ud og næsen klippes ud som en klap. Så er vi klar

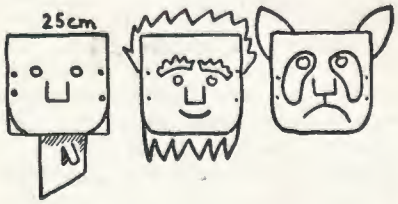

til at lime hår, skæg, øjenbryn samt ører på. Disse ting laver du af papir, evt. crepepapir. Jeg vil også foreslå, at papiret, som bruges til masken, er lidt stift papir, f. eks. gråt karduspapir eller svært maskinpapir. Aviser kan også bruges, men så skal siderne limes sammen to og to. Det er forøvrigt dejligt billigt materiale, og Arabin-klister er både billigt og velegnet.

Du kender sikkert de små æggebakker, som er så almindelige i handelen i dag. De er særdeles vel-

egnede til fremstilling af næser. Næsen sættes på masken ved hjælp af klæbestrimler (Crown-strimmel). Disse klæbestrimler bruges også til at forstærke hullerne i siderne til båndene. Erfaringen viser, at båndet hurtigt går igennem papiret, hvis man ikke har forstærket hullerne. Så gør hellere det, inden du tager masken på.

Skal næsen være spids, laver vi et kræmmerhus. Det samles med en strimmel. For at denne næse skal sidde godt på masken, må hullet, der klippes i masken, være lidt mindre end kræmmerhusets omkreds. Dette klippes op forneden, og fligene bøjes ud, hvorefter ma-

sken presses ned over næsen. Skulle uheldet nu være ude, og hullet sprænger, så lap det blot sammen med små stykker klæbestrimler, lidt større end frimærker. Derefter bruges klisterstrimmel fra indersiden til fastgørelse af næsen.

De store poser, som man får hos de handlende til at bære varerne hjem i, er også velegnede til maske. De fleste børn vil kunne få en sådan pose til at gå ned over hovedet. Posen skal så blot forsynes med hår, ører og næse. Håret laves let af garnrester eller papirstrimler, f. eks. serpentiner. Hvis du klipper hul i to af æggebakkens halvkugler, kan de sættes på masken over øjenhullerne. Det ser ganske morsomt ud.

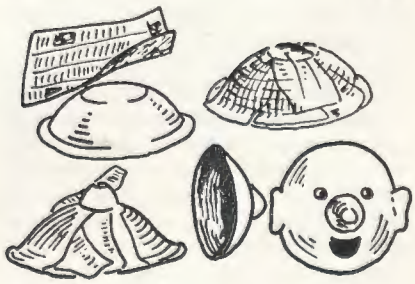

Hvis du vil lave en papmaché-maske, er det lettest at lave den over et vandfad, som tegningen viser. En skål kan også bruges. Du lægger først en avisside over fadet, og ovenpå den lægges avisstrimler, som er indsmurt i tapetklister. Disse strimler trykkes godt ned, så de følger fadets form. 3 lag skulle være tilstrækkeligt. Næsen kan påsættes samtidigt.

Derefter tages masken af og lægges til tørring. Når den er gennemtør, vil den være stiv som pap og samtidig have bevaret den runde form. Derefter kan den udstyres som de andre masker med øjne, ører og hår.

Det er slet ikke så svært at lave disse masker. Prøv det, og lad os se nogle morsomme fotografier af jer her under Junglenyt fra jeres fastelavnstur.

God tur!

Gråbror.

Ulveopgave

Klip de fem stykker ud og læg dem sammen til et skakbræt, så der er 5 × 5 firkanter i kvadratet. Når det er sket, kan du klæbe resultatet op på et stykke papir og sende det til redaktionen af Spejdernes Magasin, Tobaksvejen 33, Søborg. Sker det inden den 25 februar er du med i lodtrækningen blandt de rigtige løsninger om tre drengebøger.

I EJBY

på Fyn har en ny flok set dagens lys.

30 km turen.

Søndag morgen startede vi med 11—12 ulve på 30 km turen, vi kom fra hytten, gik ned til Birkerød sø og ud på Bregnerødvejen og derfra ud på en anden vej og så ned til Farum sø, på den sti, hvor vi gik, lå en stor død rotte. Så gik vi videre og lavede en masse morsomme ting, indtil vi kom til Fiskebæk, dér satte vi os ind og spiste vor mad.

Derefter fortsatte vi og kom da til Furesøen, der var meget høje skrænter, og nogen af os gik langt nede ved bredden og de andre helt oppe på skrænterne, engang imellem overfaldt de os, og gang på gang skred de også ned ad skrænten; vi gik og legede længe, og snart hoppede vi over åer og snart op over skrænter, men det var morsomt, syntes vi alle.

Vi kom da ud til en stor bro, som gik ud i Furesøen, derude smed vi to flaskeposter i vandet og satte os ind på bredden og spiste, ude på den bro var der et dommertårn, for det var en svømme-anstalt. Vi gik da videre og kom ud på en vej, der gik vi ned af en lille sidesti, der førte ned til en masse både, og der lagde vi en seddel til en bekendt, som de andre kendte fra den sidste 30 km tur de gik; derfra gik vi ud til Holte station, hvor vi fik sendt een af sted med toget, så gik vi videre ad Vaserne hjem, hvor vi mødte en svaneunge, som vi gav brød.

Vi gik gennem Bistruplund hjem, hvor vi vinkede til alle biler, der kørte forbi os, og så gik det hjem til hytten, hvorfra vi kørte hjem.

Hilsen

Kaj Gustav, Birkeflokken.

ER DU VACCINERET IMOD STIVKRAMPE?

Hvis ikke, lad så dine forældre læse artiklen side 12 i sidste nr. af Spejdernes Magasin.

Vi har igen besøg af vor gode ven, den franske ulveunge. Han har denne gang misforstået sporlegen.

BANDEN PÅ EVENTYR

Ulvefortælling

af ANNESOFIE HERMANN

Tegning: Thora Lund

Han skævede hen til ølteltet. Den mand, han mente var skipperen, sad stadig med sit øl. Han var alene, men han kunne selvfølgelig vente på nogen. Kimbal vidste sådan set meget godt, at han burde gå hen til politibetjenten, der stod oppe på hjørnet af Algade og så til, at alt var roligt og pænt på markedspladsen, — til ham skulle han fortælle sin formodning, men han gjorde det ikke. Kimbal O'Hara havde kun een tanke, og det var at få skipperen til at rejse, han skulle rejse langt væk og helst som sørøver i fjerne varme have. Drengen glædede sig over, at det var så heldigt, at forældrene var i København og først kom hjem i morgen, ingen ville savne ham ret meget, om hans vagttjeneste her skulle vise sig at blive langvarig.

Det blev den imidlertid ikke. Et kvarter efter rejste manden sig, betalte sit øl og gik ud af teltet. Nu var Kimbal ikke i tvivl længere, om han da nogensinde havde været det. Der var noget i selve holdningen, hele ansigtets facon, måden at tørre sig over næsen med håndryggen; alle de mange små ting, som ikke er så nemme at gemme i en forklædning, og som ikke forsvinder sammen med et skæg, der rages af. Skipperen syntes ikke at være særlig bekymret, men han så dog først til den ene side og så til den anden, før han valgte sin kurs. Roligt og besindigt gik han gennem anlægget og op over ruinerne. Markedslarmen lød bag ham med alle sine lyde af lirekassemusik, menneskers råben, skraller og piber. Kimbal gik bagefter, idet han efter bedste detektivmønster snart lod skipperen have et forspring, snart stod lidt i skjul bag en busk.

Skipperen styrede ned mod en skibsprovianteringshandel i havnen, og Kimbal ærgrede sig for tiende gang over, at han ikke havde så meget som en 10 øre tilbage til en lakridsstang! Han måtte vente, og denne gang kom han til at vente længe. Der gik måske en halv time denne gang, før dørklokken gik, og han hørte skipperen råbe til afsked: »Jamen, har du en dreng, der kan stikke hen til mig med disse varer på en budcykle eller med en lille vogn?« Købmanden kom frem i døren og beklagede, at drengen lige var gået et svip hen på markedspladsen, men så snart han kom, skulle han blive sendt afsted med varerne. Skipperen brummede noget om »ikke for sent« og luntede af. Kimbal O'Hara greb straks chancen; han gik ud fra, at de ikke kendte ham hernede i havnen, hvor han ikke kom så tit, men om så var? Der var jo så mange af hans kammerater, der kørte budkørsel, så her og så der, når der var noget, de gerne ville tjene til, og Rasmus f. eks. havde da kørt budkørsel hele den sidste måned for at tjene penge til sommerlejren. Altså gik Kimbal ind i butikken og ærgrede sig lidt over, at han var så lille, men han tilbød da købmanden at køre varerne ned til den herre, der lige havde været herinde, hvis det ellers var noget, der hastede. Købmanden så lidt forbavset på ham og spurgte, hvorfor han var så ivrig for det. »Jo,« svarede Kimbal omgående, og der var ikke meget usandt i hans svar, »jeg vil så gerne tjene så meget, at jeg kan se den fede dame blive savet over i aften!« Købmanden var straks med. »Den er fin,« sagde han, »hvis du kører dette for mig og afleverer vognen her igen om en halv time, skal du få så mange penge, at du kan se det to gange!« Hvilket svar undrede Kimbal meget — den mulighed, at en sådan forestilling kunne gentages, havde han slet ikke i sin ellers frodige fantasi tænkt sig!

Varerne blev lossede på en lille trækvogn, og den blev ganske tung, men gaden skrånede let ned mod havnen, så det skulle nok gå. Det skulle gå. Båden hed »Olise«, havde købmanden sagt, og den lå i sydbassinet. Drengen løb først ned ad bakken med sin vogn, senere hev og sled han i den, ingen skulle sige, han var for lille. Ja, det var egentlig værre, når de sagde til ham: »Æv, du er så lille!« — for det var han, og det vidste han, — end når de sagde: »Æv, hvor er du dum!« — for det vidste han, at han ikke var.

(Afsluttes i næste nummer.)

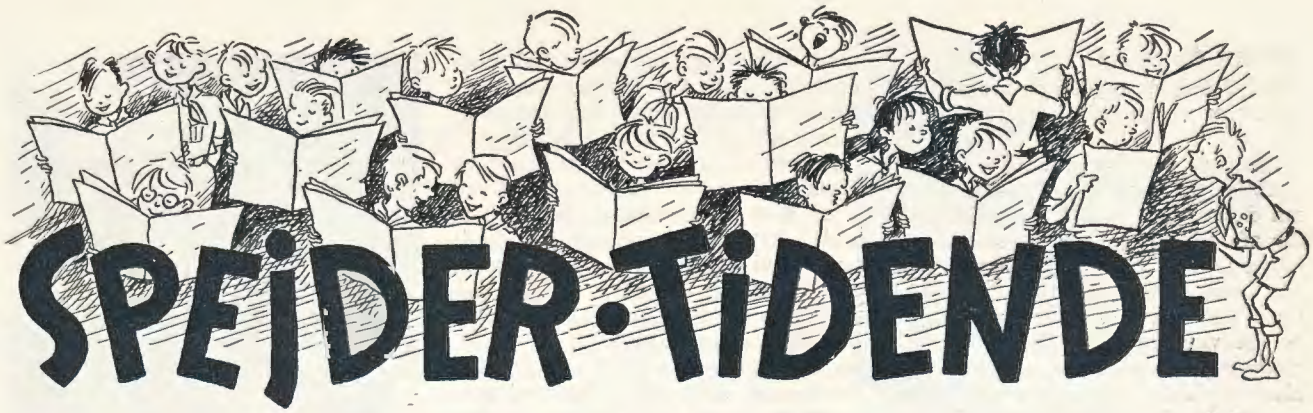

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

En tak.

Opfordringen i »Spejdernes Magasin«'s december-nr. om at indsamle legetøj til børn i Sydslesvig gav et godt resultat.

Først min hjerteligste tak, fordi I så beredvilligt hjalp mig med at samle legetøj. Dernæst en hilsen og tak fra jeres kammerater i Sydslesvig. Glæden dernede var stor, ikke mindst fordi gaverne kom fra kammerater fra deres moderland. På jeres kammeraters og egne vegne ønskes I godt nytår.

Hanne Mortensen.

JAMBOREEDELTAGERE —

Hvis du hedder sådan noget som Benny eller Bent Nielsen og har været indlagt på jamboreens hospital, så læs venligst følgende:

TA Ernst Pedersen fra 4. Gödöllö trop, nu 4. Odense trop, og som bor Enighedsvej 35, Odense, har fra en engelsk sygeplejerske, Marjorie Conning, fået sendt et stort pænt billede, som er taget af en engelsk pressefotograf under den engelske dronnings besøg i lejrens hospital. Billedet er beregnet til den danske lejrdeltager, der var indlagt på hospitalet den nævnte dag. Skriv venligst til Odense, og du vil få billedet sendt.

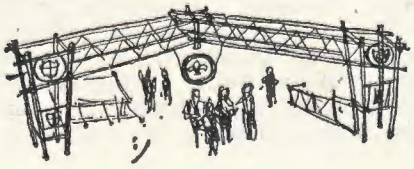

Vore ROVERE

er af de norske rovere blevet indbudt til en nordisk roverlejr ved Røros fra den 1. til 8. august. Lejren vil bl. a. byde på fjeldhike, nordisk 5-kamp og kulturopgaver i Røros.

12. Odense trop

er i gang med en avisindsamling, som skulle billiggøre en sommerlejr til Skotland.

SUTTON PARK

var som bekendt rammen om den store jamboree sidste sommer i England, og denne store naturpark er nu igen bragt tilbage til sit oprindelige udseende. Naturligvis. Men det var ikke alle indbyggere i den nærliggende by, Sutton Coldfield, som regnede med, at det ville ske. De skrev nemlig til de lokale blade og protesterede forud for jamboreen mod at Sutton Park blev benyttet. Dette skrev de engelske spejdere sig naturligvis bag øret, og nu, da oprydningen er tilendebragt, er der så fint som nogensinde i Sutton Park.

Bystyret i Sutton Coldfield har udtrykt sin tilfredshed, og de mennesker, som klagede på forhånd, har nu igen skrevet i aviserne, men denne gang er de fulde af lovord over spejdernes »cleaned-up« i jamboreeområdet.

Også disse mennesker har nu lært, at spejderne, når de forlader en lejr, husker B.-P.'s ord: »Efterlad dig kun to ting — ingenting . . . og din tak.«

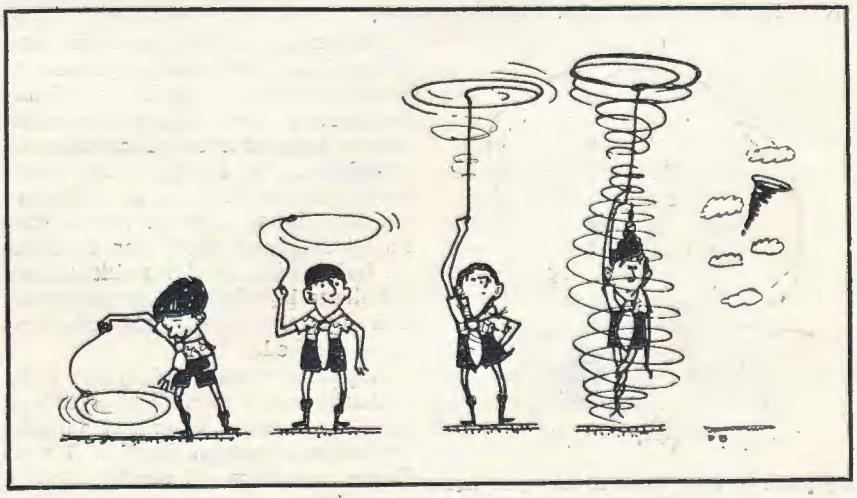

Vi lever i en rumtid. Har du prøvet denne metode?

STURE fra 5. BY
har i U.S.A. deltaget i en meget stor lejr. Her er en lille beretning derfra.

Efter et bad og middagen kunne vi ikke vente med at se lejren, selvom det var bælgmørkt, og tog derfor afsted. Trafikken var svær omkring lejren. Vi blev afvist ved den ene port, men da vi behøvede bilen i det store område, bluffede vi os igennem rækkerne af hvidhjelmede vagter ved den anden. Jeg glemmer sent dette første indtryk; masser af skikkelser bevægede sig omkring i mørket mellem flakkende petroleumsbål; der taltes og støjedes på alle sære sprog. Moskitoerne holdt festmåltid på de mange tusinde drenge. Noget overblik fik man selvfølgelig ikke i mørket, blot en idé om størrelsen.

Næste dag arriverede vi tidligt. Jeg havde min danske uniform på og fortrød det bittert. Den officielle danske repræsentant havde vist sig den første dag og blev jaget i den grad af autografsamlere og souvenirjægere, at han ikke rigtig kom frem igen før ved afslutningsceremonien. Jeg havde ikke mødt ham og var derfor ikke advaret. Jeg blev hilst med glæde af spejdere, der forvekslede mig med ham. Da jeg ud på formiddagen slap fri, havde jeg foruden en ødelagt højrehånd og en destinktionsfri uniform erhvervet mig et indtryk af populære personers trængsler.

Måltiderne fik jeg hos forskellige troppe, jeg besøgte. Patruljerne lavede selv mad; det var jeg ikke vant til fra Yawgoog. Hver patrulje havde et spisetelt, maden blev lavet herinde over trækulsgløder, mest pulvermad og anden halvfærdig mad lige til at varme. Man spiste af paptallerkener. Det meste af affald og opvask kunne brændes.

Jeg plejer at bruge dette signalflag til små meddelelser.

Lejren var opdelt i nogle og tyve divisioner, hver bestående af en eller flere stater. Desuden var alle andre nationer repræsenteret rundt om i divisionerne. Der var et stort hovedkvarter, hvorfra jeep'er og åbne hvide dollargrin med lejrnummerplader susede hele tiden, en del religiøse centre, et amphiteater af kolossale dimensioner, brandstationer, skydebaner, badeskure og ellers parkeringspladser i den store stil.

William Hillcourt inviterede os til frokost en dag. Det foregik i centralstabens spisetelt. Man hentede sin forresten udmærkede mad på kafeteria-stil og slog sig ned, hvor der var plads. Det var fornøjeligt at snakke med Bill.

Bagefter blev vi kørt rundt i hele lejren i Hillcourts jeep. Det var interessant; det var pludselig muligt at komme til ved seværdighederne, når Hillcourt var med. Vi beså en mindre brand under rundturen og fik iøvrigt besked på at råbe op, når nogen var på vejen, for hornet virkede ikke. Enden på denne behagelige eftermiddag blev, at jeep'en løb tør for benzin, så vi måtte af og skubbe køretøjet til den nærmeste benzintank.

Lastbiler og busser drønede rundt i gaderne i spidsen for store støvskyer. Cirkuslignende telte lå strøet rundt i terrænet og tiltrak spejderne som magneter, ikke uden grund: Man solgte forfriskninger, og kunderene stod i kø fra morgen til aften.

Reklamer i lejren savnede man heller ikke. Det mest imponerende indfald synes jeg var Plymouth fabrikkernes. De havde stillet splinternye biler af nyeste fabrikat med, chauffører, til rådighed for nogle hundrede spejdere fra en af staterne. Den lange bilrejse havde ikke kostet drengene spor, men de mange hvide biler stod i rækker uden for deres lejrplads i hele lejrperioden og vakte naturligvis stor opmærksomhed.

Altsammen var stort, typisk amerikansk, fristes man til at sige. Men på den anden side er det jo ikke underligt, eftersom de 4 af 7 millioner spejdere i verden bor i Amerika.

Falkoner-rovere agerer julemænd.

Turistforeningen for Danmark modtager hvert eneste år ved juletid ca. 40.000 breve fra børn over hele verden, der skriver til Santa Claus, Toyland, Denmark. Som de første spejdere, der har givet julemanden et nap med at besvare de mange breve, var Falkoner-roverne, Frederiksberg. Her er de i færd med at gennemgå nogle af de mange breve.

Stenalderjamborette.

Den 4. jamborette i Nørrejyske division finder sted i dagene 1.—8. august. Som overskriften fortæller, bliver det en både primitiv og original jamborette.

Der påregnes en deltagelse af 6—700 spejdere med et nogenlunde ligeligt antal danske og udenlandske afdelinger.

Arveprins Knud, der er gammel spejder i vort korps, har givet tilsagn om at være præsident for jamboretten.

1. Randers trop
har besluttet, at hele troppen skal være 2. kl. spejdere til Sct. Georgsdag.

20 ulve og spejdere
blev syge af A-influenza, da Kongsvang trop og flok skulle holde tropsfest, så andre ulve og spejdere fik nye roller, for at festen kunne gennemføres efter programmet. Selvfølgelig gik det fint. Det var jo i Kongsvang!

1. Fredericia trop,
Skansetroppen og Fæstningsdrenge
har haft en vellykket spejderfest på byens fine teater trods konkurrence fra A-influenza og radioquiz.

Nu er der planer fremme om en tur sammen med troppen i Middelfart. Der skal kæmpes om et sølvhorn, som 1. Fredericia vandt i en ædel dyst de to tropper imellem for to år siden.

Roverne i Roskilde
har haft deres egen jule-good-turn. De skaffede penge til UNICEF — De forenede Nationers børnefond — ved at sælge UNICEF-julekort.

Aalborg kolonnen
forbereder jubilæumsfest. Den skal finde sted i Aalborghallen. Det bliver store forhold.

SØBORG division
er i gang med at bemande et marchorkester. Vi håber at høre godt nyt fra det.

TORS TROP OG FLOK
er opstået som ny afdeling i Heimdal divisionen ved en deling af Pionertroppen.

B.-P. konkurrencen.

B.-P. konkurrencen fra december nummeret af Spejdernes Magasin gav følgende heldige vindere, som nu har modtaget deres præmie: B.-P. bogen fra De Unges Forlag.

PF Erik Bottke, Hammershøj trop.
Torben Maltow, Claus Nar trop.
Christian Kannegård, 3. Odense trop.
Palle Skovborg, 2. Viborg trop.
Jens Bencke, Roskilde.

Frit efter B.-P

NYE DAVDE TIL ÆRES SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Ørkild trop
Niels Uglebjerg
Jens Chr. Poulsen
Peder Christiansen
Ole Graversen
1. Viborg trop
PF Peter Anders Petersen
Frie Rovfugle
PF Gert Detlefsen
1. Bogense trop
PF Willy Christensen
Kongsvang trop
PA Paul Zwiebler
Hjalte trop
Jørgen Cedergreen
6. Århus trop
Peder Kanstrup Pedersen
Poul Erik Pedersen
Bellahøj trop
PF Mogens Hansen
PF Steen Berggreen

VÆBDERE

Bellahøj trop
Steen A. Jensen
PF Tom Vilholm
PF Ole Jess Olsen
PA Arne Mørkeberg
1. Rønne trop
Per Olsen
2. Rønne trop
Knud Erik Hansen
Virum trop
Ole Frahm
John Litles trop
PA Sven-Erik Andersen
PA Petter Nyrop
Erik Bach Jensen
Hjalte trop
PF Jens Bencke
PF Torben Lerbech Jensen
Søren Kannes trop
PF Mogens Dalgaard Jensen
PA Niels Juul
9. Århus trop
PF Poul Andersen
PF Knud Grosen
PF Leif Grosen
Kongsvang trop
Knud Steffensen
Laurits Skafte
PA Erik Raagaard Nielsen
1. Bogense trop
PA Ole Bæk Kristensen
Erik Pihlkjær
1. Viborg trop
PF Peter Anders Petersen
PF Niels Hviid Madsen
PA Preben Hansen
1. Erik Menveds trop
Ole Brettlau
Sigurd Schultz
3. Aabenraa trop
PF Bent Ole Petersen
PF Knud Clausen
PF Torben Jeppesen
PF Poul Nielsen

ILDIBOR

3. Aabenraa trop
SM Peter Dall

VANDRINGER

60 km
1. Husum trop
PF Peter Hansen
PF Bent Olesen
PA Claus Reinholt
PA Ole Nielsen
Gert Justesen
Finn Jensen
1. Viborg trop
Finn Elkjær Christensen
Gösta Beuchel
Skjern trop
PF Gert Sunesen
PA Jørgen Olsen
Robert Mortensen

RIDDERE

Bellahøj trop
PF Max Walnect
PF Steen Berggreen
1. Rønne trop
PA Torben Brendt
2. Rønne trop
Hans-Carl Jørgensen
Kongsvang trop
Paul Zwiebler
1. Bogense trop
PF Willy Christensen
1. Viborg trop
PF Torben Laursen

3. Hellig Anders trop,
Slagelse, afholder i næste måned stor tropsfest.

„Order of Arrow"

(Fortsat fra side 23).

spektive lejrpladser. — Men de skal ikke være bange, ingen amerikansk spejder med respekt for sig selv vover at tiltale dem, og gør han det uforvarende, er han meget ulykkelig derover; han véd det er en prøve — en hård prøve — de skal igennem.

Først når hele lejren er gået til ro, og der er sørget for at hver mand er i sit telt, foregår den højtidelige optagelse på ceremonipladsen dybt inde i skovene, hvortil de nye brødre bliver ført sammenlænket ved et reb og med bind for øjnene. — Selve ceremonien vil vi af let forståelige grunde forbigå, det er kun de indviede — hvoraf der findes et fåtal her i landet — beskåret at kende dem. Men så meget kan siges, at når det nye medlem af broderskabet atter vender hjem til dagligdagen i lejren, er han respekteret og misundt af alle, for det at blive optaget i »Order of the Arrow« (pilens orden) er vel den største ære, der kan times nogen amerikansk spejder.

»Mokokit ki ackamimat«.

»204«.

Jokke

hørte i sidste måned skovmændene sige: Nu har vi sne nok. Nu mangler vi bare en toboggan!

Vi har frasorteret nogle varer, som dels ikke skal føres mere — dels har små fejl, og så har vi som sædvanlig rest-partier og rest-størrelser af forskellige varer — bestem dig hurtigt, der er ting imellem, som straks bliver udsolgt.

UDSALG I DEPOTET

SILVA-KOMPAS
med vædske
Type 7 med kort lineal
og »Scout«-kompas
13.85

FRASORTEREDE KORT
alm. pris 4.00 - 4.50
20.000 og 40.000
1.00

TURISTKORT u. farve
St. Dyrehave, Tokkekøb hegn
Folehave
rest 1.00

DET LEVENDE KORT — rest
Fin instruktionsbog, før 6.85 ... **2.00**

KIT-KAT TOILETSVØB
2. sortering **3.85**

STAVLYGTER
med små fejl
komplet
3.85 - 5.85 - 7.85

LEJRLYGTER
m. hv. lys og rødt blink
komplet
6.85

LYGTETASKER
til petroleumslygter
webbing
0.85 - 1.85

HÅND- og CYKEL-LYGTER
komplet 4.98

Spec. tilbud!!

JYSKE »ISLÆNDERE«	8—10 år	12—14 år	voksne
lyse m. blåt mønster	**12.85**	**14.85**	**18.85**

VOKSNE KHAKI KNICKERS
svære uldne med foer
størr. 76 - 84 - 88 ..... **28.50**

BLÅ DRENGE KNICKERS
svære »Holmens« med foer
alle drengestørr. **28.50**

Ternede
SPORTSSTRØMPER
heluldne - drengestørr.
4.85 - 5.85

STRØMPER
perlon 2. sort.
drap og sorte
4.85 - 5.85

STRØMPER
uldne, stør. 8
uld/perlon flere st.
5.85

GAMACHER
brugte militær
webbing
1.48

BOGMÆRKER af skind
med dekoration **0.98**

GJORDREMME 25 mm
130 cm lange - brugte **0.85**

Regnfrakker sorte, store størrelser ÷ 10 % — frasorterede — voksne og drenge ... **28.00**

ULVESWEATERS
2. sortering .. ÷ **25 %**

LUFFER
vandtætte med imit.
lammefoer
før 13.00, nu 7.85

SPEJDER-HATTE
2. sortering ... ÷ **25 %**

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN